

РЕШЕНИЕ

№ 5224

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разглежда докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110209001 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на И. П. Г., ЕГН *****, чрез адв. С. С., срещу Наказателно постановление № 23-4332-005579/05.04.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на И. П. Г. са наложени административни наказания "глоба" в размер на 200 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в това, че на 09.02.2023 г., около 14:31 часа, в гр.София, на ул.“Без име“ с посока на движение от гр.София към гр.хххххххххх, управлява личния си лек автомобил "хххххххххххх, като при извършена проверка в района на КПП Владая и след проверка в масивите на ОПП – СДВР чрез РСОД е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 31.01.2023 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

В депозираната по делото жалба се сочи, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно, издадено при съществени процесуални нарушения и при неправилно приложение на материалния закон. В подкрепа на изложеното се поддържа, че жалбоподателят не е знаел, че управляваният

от него автомобил е бил служебно дерегистриран. По посочените съображения се счита, че нарушението е несъставомерно от субективна страна и се иска отмяна на атакуваното наказателно постановление изцяло.

В съдебното заседание въззивникът И. П. Г., редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител. В депозирана по делото молба, процесуалният представител адв.С. поддържа жалбата изцяло по изложените в същата съображения и моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. 1 от Закона за адвокатурата.

В съдебното заседание административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

От събраните писмени доказателства, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата на И. П. Г. срещу Наказателно постановление № 23-4332-005579/05.04.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че са налице основания за неговата отмяна. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 09.02.2023 г., около 14:31 часа в гр.София, на ул.“Без име“ с посока на движение от гр.София към гр.хххххххххх, жалбоподателят И. П. Г. управлявал собственият си лек автомобил "хххххххххххх. Същият бил спрян за извършване на полицейска проверка от екип на СДВР – ОПП на горепосоченото място в района на КПП Владая, при която се установило, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от

ЗДвП на 31.01.2023 г., поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

По случая била извършена проверка, която приключила с постановление на СРП от 22.03.2023 г. за отказ да се образува наказателно производство, като материалите по преписката били изпратени на ОПП – СДВР за преценка относно реализиране на административнонаказателна отговорност.

В изпълнение на правомощията си, Началник Група към СДВР, отдел "Пътна Полиция" на 05.04.2023 г. издал атакуваното наказателно постановление, с което жалбоподателят И. П. Г. е санкциониран за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, като на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП му е наложена "глоба" в размер на 200 (двеста) лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 (шест) месеца.

Препис от наказателното постановление бил връчен на жалбоподателя на 05.06.2023 г., който в законоустановения срок на 13.06.2023 г. депозирал жалба срещу същото, която инициирала настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: справка АИС-КАТ по отношение на собствеността на процесния автомобил; постановление на прокурор при СРП по пр. пр. № 14347/2023 г. по описа на СРП, справка картон на водача, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-13140/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи и Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., справка от Информационния център на Гаранционен фонд относно лек автомобил с рег. № РК6331ВТ, справка от СДВР – ОПП за основанията за прекратяване на регистрацията на лек автомобил с рег. № РК6331ВТ.

Настоящият съдебен състав счита, че възприетата от съда фактическа обстановка е безспорно доказана от събраните по делото доказателства.

Съдът кредитира приложените по делото писмени доказателства, приобщени от съда на основание чл. 283 НПК, като относими към предмета на доказване по делото.

Преди съдът да направи проверка на материалната законосъобразност на обжалваното НП, същият дължи проверка дали същото отговаря на

процесуалните изисквания на закона. В този смисъл следва да се отбележи, че НП е издадено от материално компетентно лице по смисъла на закона, доколкото по делото е приложен документ, удостоверяващ компетентността му – Заповед № 8121к-13140/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи и Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г. Същевременно, НП е издадено при съблюдаване на визирания в разпоредбата на чл. 34, ал. 3 ЗАНН давностен срок, като съдържа всички реквизити, посочени в нормата на чл. 57, ал. 1 ЗАНН, поради което последното е съобразено с изискванията на процесуалния закон.

Следва да се посочи, че НП е издадено в хипотезата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, доколкото с постановление от 22.03.2023 г. СРП е постановила отказ за образуване на досъдебно производство и е изпратила преписката на ОПП-СДВР за преценка наличието на предпоставки за ангажиране на административнонаказателна отговорност. Посочената разпоредба въвежда изключение от императивното изискване преписката да се образува със съставянето на АУАН, единствено когато производството е прекратено от съда или прокурора или прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган. В случая приложена е втората хипотеза на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН. От събраните по делото доказателства се установява, че в хода на образуваното наказателно производство санкционираното с НП лице не е привлечено в качеството на обвиняем. След като не е предявено обвинение, същото е следвало да бъде направено от административнонаказващия орган със съставяне на АУАН. Привлеченият към административнонаказателна отговорност не е имал качеството на лице, спрямо което е образувано наказателно производство и на което се търси отговорност за престъпно деяние. Безспорно, при прекратяването на наказателното производство, когато нарушителят вече е бил обвиняемо лице, не е необходимо да се издава акт за установено административно нарушение на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, тъй като възбуденото наказателно преследване се трансформира в административно. При тази законова хипотеза се облекчава правното положение на дееца, като от евентуалното реализиране на наказателна отговорност му се налага наказание за административно нарушение.

Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност и като основен процесуален акт във фазата по установяване на

административното нарушение към АУАН са въведени точно определени изисквания на закона, а именно - да е съставен в писмена форма и да съдържа предвидените в чл. 42 от ЗАНН реквизити. Законодателят е въвел тези формални изисквания не само защото чрез съставянето на акт се установява административно нарушение, но и поради факта, че актът има и функцията на официално обвинение в извършване на правонарушение. По силата на закона всяко лице има право да узнае какво е административнонаказателното обвинение, повдигнато спрямо него, за да организира защитата си адекватно още в началния етап на административнонаказателното производство.

Само лице, срещу което е повдигнато и предявено обвинение, е имало възможност да се запознае с фактите и обстоятелствата и да се защитава срещу тях. За всяко друго лице, независимо дали е участвало в наказателното производство в друго процесуално качество, не може да се приложи разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН за ангажиране на административнонаказателната му отговорност за деяние, с фактите по което се запознава за първи път с издаденото наказателно постановление. В хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, функцията на АУАН се изпълнява от прокурорските актове. Липсата по делото на доказателства за връчването на постановлението за отказ за образуване на досъдебно производство сочи на неизпълнение на задължението по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, съответно представлява процесуално нарушение от категорията на съществените. В обобщение, нормата на чл. 36, ал. 2, предложение второ от ЗАНН, не може да се тълкува разширително и изключенията касаят само хипотезите, в които лицето е било субект на наказателно преследване, в това му качество то е имало право и възможност да участва в производството по установяване на нарушението, в чието извършване е обвинено. Само и единствено в тези случаи може да се образува административнонаказателно производство без съставен АУАН и то при условие, че съставите на наказателната и административнонаказателната отговорност са напълно идентични и съответно отговорното лице е получило препис от прокурорския акт, от който да разбере в какво е обвинено. Неспазването на гаранциите за съответна на обвинението защита, е винаги основание за отмяна на НП. Несъставянето на АУАН с оглед разгледаните му функции и значението му на правен акт, с който се повдига и предявява обвинение в извършване на административно нарушение, пряко негативно рефлектира върху правото на защита на

наказаното лице.

В конкретния случай по преписката е наличен АУАН № 033108 от 09.02.2023 г., който не се споменава в процесното НП. Същевременно, описанието на извършеното нарушение в този акт е идентично с описанието в прокурорското постановление и в описаното в НП, съответства на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и е връчен лично на въззивника срещу подпис, поради което по мнението на настоящия съдебен състав може да се приеме, че изпълнява горепосочените функции, респективно че с него се осигурява спазване правото на защита на жалбоподателя.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на НП – неговата форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. От прочита на санкционния акт е видно, че с изискуемата се от закона конкретика са посочени времето, мястото, механизмът на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е намерило проявление в обективната действителност, а с това правото на защита на привлеченото към отговорност лице е гарантирано в пълна степен. Наказващият орган е изложил факти за служебно прекратена регистрация, като в случая не е било необходимо да се фиксират изрично причините за същата, доколкото достоверността на процесните обстоятелства, които поначало не са част от състава на възведеното "административно обвинение", следва да бъде установена именно в рамките на настоящото производство.

Предвид изложеното, НП е съставено без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната му на формално основание.

В настоящия казус категорично се установява, че на инкриминираната дата 09.02.2023 г. жалбоподателят е управлявал МПС – лек автомобил "xxxxxxxxxxxxx, чиято регистрация е била служебно прекратена на 31.01.2023 г. основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, с което от обективна страна е осъществил състава на вмененото му нарушение.

Така очертаната дейтелност правилно е квалифицирана като административно нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, където е ситуирано правно задължение за водачите да управляват по пътищата, отворени за обществено ползване, само моторни превозни средства и ремаркета, които са

регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Управляваното от жалбоподателя МПС е със служебно прекратена по електронен път регистрация на 31.01.2023 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради неизпълнено от собственика правно задължение да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", в който смисъл са и изискванията на чл. 18, т. 2 във вр. с чл. 18б, ал. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /обн. в ДВ бр. 31 от 14.04.2000 г., в сила от същата дата, приета от министъра на вътрешните работи/.

Независимо от констатацията за пълна обективна съставомерност, настоящият съдебен състав намира, че в процесния случай не е налице корелативно необходимата субективна страна на вмененото нарушение, в каквато насока възраженията на жалбоподателя, релевирани в жалбата, са изцяло основателни. От инкорпорирания по делото доказателствен материал се изяснява, че органите на ОПП - СДВР са разпоредили служебна дерегистрация по електронен път на 31.01.2023 г., поради неизпълненото от собственика правно задължение да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". По делото не са събрани доказателства обаче въззивникът И. П. Г. да е съзнавал факта, че е водач на МПС с прекратена регистрация, още повече, че за същата не е бил уведомен от ГФ съгласно чл. 574, ал. 10 КЗ, съответно от МВР, съобразно изискванията на чл. 143, ал. 10, изр. 1 ЗДвП, видно от приетите по делото писмени доказателства.

Липсата на представи относно посоченото фактическо обстоятелство мотивира извод за отсъствието в съзнанието на въззивника И. П. Г. на знание за неговото реално съществуване. Налице е фактическа грешка по смисъла на чл. 14, ал. 1 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН, която изключва умисъла, тъй като познанието на всички факти от конкретната действителност, визирани в състава на дадено административно нарушение е абсолютно необходимо условие за предвиждане на общественотоопасните последици или за осъзнаване на общественотоопасния характер на деянието, а противното препятства възможността за формиране на интелектуалния момент на вината в съзнанието на дееца, какъвто е именно и процесният случай. Фактическата

грешка изключва и непредпазливостта, доколкото самото незнание на обсъденото фактическо обстоятелство не се дължи на проявена непредпазливост от жалбоподателя, имайки предвид, че превозното средство е разполагало със свидетелство за регистрация и е било с поставени регистрационни табели, както и че за водачите не съществува правно задължение да извършват справки в съответната структура на МВР относно евентуалната му служебна deregистрация /в този смисъл и Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. на ВАС-ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС/.

Българската правна система не позволява обективното вменяване на отговорност, тъй като съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е само онова общественоопасно деяние, физическата страна на което се изразява в действие или бездействие, обявено е за противоправно и наказуемо и е извършено виновно. Прекратяването на регистрацията не е сигурна и неизбежна, а потенциална възможност, предпоставена от изричното уведомяване на полицейските органи от страна на ГФ за липсата на сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите". Управлението на МПС без наличието на процесната застраховка представлява административно нарушение по КЗ, но само по себе си това противоправно действие не е достатъчно за възникване на отговорност и по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, отчитайки предвидения от законодателя сложен фактически състав, включващ надлежното уведомяване на собственика за прекратената регистрация от органите на МВР. Ето защо, този съдебен състав намира, че в процесния случай отсъства изискуемата субективна страна на вмененото административно нарушение, ведно с нейните интелектуални и волеви параметри.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на жалбоподателя е ангажирана при некоректно приложение на материалния закон.

По изложените аргументи съдът приема, че атакуваното наказателно постановление е неправилно, поради което следва да бъде отменено.

При този изход на делото, право на разноски има въззивникът. В конкретният случай правната помощ на жалбоподателя е предоставена в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата на близък на адвоката. В този случай последният има право на адвокатско възнаграждение, определимо по Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 18, ал. 2, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба за минималните адвокатски възнаграждения, на процесуалния представител на жалбоподателя следва да се определи адвокатско възнаграждение в минималния допустим размер от 400,00 лева, тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност, като сумата следва да се възложи за плащане в тежест на СДВР.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-005579/05.04.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на И. П. Г. са наложени административни наказания "глоба" в размер на 200 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на адв. С. Д. С. – САК, съдебен адрес в xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 /четиристотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съдия при Софийски районен съд: _____